

[Statsministeren.]

del, at planen er lagt sådan til rette, at der i efteråret 1975 kan blive mulighed for en samtidig drøftelse af indtægter, skatter og offentlige udgifter for 1976 og fremefter. Det ville have været en stor værdi, om der havde været mulighed for en sådan samkøring i dette efterår. Om man så vil kalde sådan en samlet drøftelse af lønninger, skatter og offentlige udgifter i efteråret 1975 for planlægning, kan vi jo lade stå hen. Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at når hr. Kjeld Olesen så stærkt fremførte et krav om planlægning af den økonomiske politik, må jeg minde om, at manglende planlægning af byggeriet i 1972 og 1973 er en af de vigtigste årsager til, at vi nu kæmper med store problemer, som kunne have været undgået.

Hr. Kjeld Olesen fremsatte en påstand om, at det ville blive de arbejdsløse og de lavtlønnede og pensionisterne, som kom til at bære byrderne ved regeringens plan. Sandheden er, at en gennemførelse af denne plan ganske enkelt er den eneste politik, som kan skabe et holdbart grundlag for at genvinde fuld beskæftigelse, og det ved alle, det ved befolkningen, det ved alle i denne sal også, det ved økonomerne. Det er den eneste politik, som kan genskabe fuld beskæftigelse og ikke bare være lapperier. Og når det bl. a. af hr. Gert Petersen blev sagt, at det jo ikke nyttede noget at fastholde omkostningerne her i landet, så længe efterspørgslen i udlandet var afsvækket, så er sandheden jo, at netop i en afsvækket situation på verdensmarkedet er det af alt-afgørende betydning at kunne konkurrere på prisen. Hvis vi ikke kan det i 1975, hvis vi ikke får stoppet en omkostningsspiral, som vi har haft alt for meget af, så vil eksporten til en række markeder simpelt hen gå tilbage og arbejdsløsheden stige.

Det er i øvrigt ikke på alle markeder, der er afmatning; der er også markeder, hvor købekraften er stigende. Iran er et af de vigtigste eksempler. Der blev i går indgået en aftale imellem Irans og Danmarks regeringer, som åbner meget store muligheder for dansk eksport, ikke mindst inden for byggeindustrien. Der er blevet opnået principiel enighed imellem de to regeringer om, at Danmark skal have adgang til at bygge to store hospitaler og ikke mindre end 20.000

boliger om året i 5 år. Der ligger altså her vældige muligheder for produktion, eksport og beskæftigelse inden for det område, der er ramt af den største arbejdsløshed. Men betingelsen for, at vi kan udnytte disse muligheder, er også her, at vi kan påtage os de nævnte opgaver til en pris, der kan konkurrere. Det er ikke sådan, at Iran foretrækker danske varer og danske projekter for enhver pris, men kun i det omfang, vores konkurrenceevne er i orden. Hvis den ikke er det, så er det andre landes folk, der kommer til at bygge disse hospitaler og disse boliger. En sådan aftale bekræfter altså med et helt aktuelt eksempel, at der ligger store eksportmuligheder foran os, hvis bare erhvervslivet kan få den fornødne sikkerhed for en stabil udvikling i vort omkostningsniveau i 1975.

Det er vel rimeligt også at trække nogle af de centrale indvendinger frem, som er blevet rejst. Det er på det mest urimelige blevet påstået, at resultatet af regeringens plan ville blive, som jeg sagde før, da jeg citerede hr. Kjeld Olesen, at arbejdsløse og pensionister og lavtlønnede skulle bære de tungeste byrder. Jeg har allerede været kort inde på det, men da hr. Kjeld Olesen understregede det to gange i sin tale — sin ukloge og ufredelige tale — og da flere af socialdemokratiets ordførere og medlemmer gentog dette ganske mekanisk, desværre også hr. Per Hækkerup, så bliver jeg nødt til at sige, at denne påstand savner grundlag.

Regeringens plan vil for en folkepensionist eller for en invalidepensionist betyde, ikke at de skal bære de tungeste byrder, men at de for det første får en skattelettelse, der f. eks. for et almindeligt folkepensionistægtepar uden ekstrairdtægter drejer sig om 1.200 kr. om året, for det andet at de får en uændret dyrtidsregulering, for det tredje at de får del i den prisstabilitet, som vil blive et resultat af regeringens plan, og som er vigtig netop for indkomster på det niveau. Hvorfor så sige noget om, at de skal bære de tungeste byrder? Disse angreb, som går ud på, at planen skulle ramme nogle grupper især, er ganske forkerte: der er ingen, der skal gå ned i løn, der er ikke tale om nogen lønudsættelse, der er tale om en lønpause.

Men dertil kommer, at en opbremsning af inflationen jo først og fremmest kommer de